

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

»I er mine venner«

Ældste David L. Buckner
De Halvfjerds

October 2024 general conference

The Savior's declaration "ye are my friends" is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God's children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s

Frelserens erklæring »I er mine venner« er et opråb til at udvikle et højere og helligere forhold mellem alle Guds børn.

I en verden fyldt med strid og splittelse, hvor den offentlige diskurs er blevet erstattet af fordømmelse og hån, og venskaber defineres af -ismer og -itter, har jeg lært, at der er et klart, enkelt og guddommeligt eksempel, som vi kan se hen til, når det gælder enighed, kærlighed og tilhørsforhold. Det eksempel er Jesus Kristus. Jeg vidner om, at han er den store forener.

Vi er hans venner

I december 1832, da »tegnene på uroligheder blandt nationerne« blev mere »synlige« end på noget andet tidspunkt siden Kirkens organisering, samledes sidste dages hellige ledere i Kirtland i Ohio til en konference. De bad »hver for sig og højlydt til Herren om at åbenbare sin vilje for [dem]«. Som anerkendelse af disse trofaste medlemmers bønner i en tid med påtrængende vanskeligheder trøstede Herren dem, idet han henvendte sig til de hellige tre gange med to stærke ord: »Mine venner.«

Jesus Kristus har længe kaldt sine trofaste tilhængere for sine venner. Fjorten gange i Lære og Pagter bruger Frelseren udtrykket ventil at definere et helligt og værdsat forhold. Jeg taler ikke om ordet ven, som verden definerer det – opgjort i følgere eller »synes godt om« på de sociale medier. Det kan ikke udtrykkes i et hashtag eller et tal på Instagram eller X.

Jeg indrømmer, at jeg mindes, at jeg som teenager ganske vist frygtede samtaler, hvor jeg hørte de smertefulde ord: »Altså, kan vi ikke bare

just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal,

være venner?» eller »Lad os bare forblive venner.« Intet sted i de hellige skrifter hører vi ham sige: »I er bare mine venner.« Tværtimod belærte han om, at »større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner«. Og »I er dem, som min Fader har givet mig; I er mine venner«.

Meningen er klar – Frelseren kender hver enkelt af os og våger over os. Denne omsorg er ikke trivial eller ubetydelig. Rettere sagt er den opløftende, ophøjet og evig. Jeg ser Frelserens erklæring: »I er mine venner«, som en klar opfordring til at danne et højere og helligereforhold mellem alle Guds børn, så »vi må være ét«. Det gør vi, når vi arbejder sammen og både søger muligheder for at forenes og give alle en følelse af at høre til.

Vi er ét i ham

Frelseren demonstrerede dette på smukkeste vis i sin opfordring til os: »Kom og følg mig.« Han trak på gaverne og de individuelle egenskaber hos en forskelligartet gruppe af tilhængere, som han kaldte som sine apostle. Han kaldte fiskere, -zeloter, brødre, der var kendt for deres tordnende personligheder, og endda en skatteopkræver. Deres tro på Frelseren og ønsket om at komme til ham forenede dem. De så på ham og så Gud gennem ham og »lod straks garnene være og fulgte ham«.

Jeg har også set, hvordan opbygningen af højere og helligere relationer bringer os sammen som ét. Min hustru, Jennifer, og jeg var så heldige at opdrage vores fem børn i New York City. Der i den travle storby dannede vi dyrebare og hellige relationer med naboer, skolekammerater, forretningsforbindelser, trosledere og andre hellige.

I maj 2020, netop som verden kæmpede med spredningen af en global pandemi, mødtes medlemmer af New York Citys kommission for religiøse ledere virtuelt i et pludseligt indkaldt møde. Der var ingen dagsorden. Ingen særlige gæster. Bare en anmodning om at mødes og drøfte de udfordringer, vi alle stod over for som trosledere. Center for Disease Control (CDC) havde netop rapporteret, at vores by var epicentret for COVID-19-pandemien i USA. Det betød, at det var slut med at samles. Ingen fysiske møder.

For disse religiøse ledere var det at miste den personlige tjeneste, at samles som menigheder og de ugentlige gudstjenester et hårdt slag. Vores lille gruppe – som bestod af en kardinal, en præst,

reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome

en rabbiner, en imam, en pastor og en ældste – lyttede til, trøstede og støttede hinanden. I stedet for at fokusere på vores forskelligheder så vi det, vi havde til fælles. Vi talte om muligheder og derefter om sandsynlighed. Vi stod sammen og besvarede spørgsmål om tro og fremtid. Og så bad vi. Åh, hvor vi bad.

I en mangfoldig by fyldt med kompleksitet og kolliderende kulturer så vi vores forskelle forsvinde, idet vi arbejdede sammen som venner med én stemme, ét mål og én bøn.

Vi kiggede ikke længere på hinanden på den anden side af bordet, men med hinanden op mod himlen. Vi forlod hvert efterfølgende møde mere forenede og parate til at gribe vores »skovle« og gå i gang med arbejdet. Det samarbejde, der fulgte, og den hjælp, der blev ydet til tusindvis af newyorkere, lærte mig, at i en verden, der opfordrer til splittelse, afstand og løsrivelse, er der altid meget mere, der forener os, end der adskiller os. Frelseren sagde: »Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«

Brødre og søstre, vi må holde op med at lede efter grunde til splittelse og i stedet opsøge muligheder for at »være ét«. Han har velsignet os med unikke gaver og egenskaber, som indbyder os til at lære af hinanden og til personlig vækst. Jeg sagde ofte til mine universitetsstuderende, at hvis jeg gør det, I gør, og I gør det, jeg gør, så har vi ikke brug for hinanden. Men fordi I ikke gør det, jeg gør, og jeg ikke gør det, I gør, så har vi brug for hinanden. Og det behov fører os sammen. Del og hersk er modstanderens plan for at ødelægge venskaber, familier og tro. Det er Frelseren, der forener.

Vi tilhører ham

En af de lovede velsignelser ved at »blive ét« er en stærk følelse af at høre til. Ældste Quentin L. Cook har sagt, at »kernen i virkelig at høre til er at være ét med Kristus«.

Da jeg for nylig med min familie besøgte det vestafrikanske land Ghana, blev jeg betaget af en lokal skik. Når vi ankom til en kirke eller et hjem, blev vi mødt med ordene: »I er velkomne.« Når maden blev serveret, sagde vores vært: »I er indbudt.« Disse enkle hilsener blev fremført med formål og bevidsthed. I er velkomne. I er indbudt.

Vi sætter lignende hellige erklæringer på dørene til vores kirkebygninger. Men skiltet, Besøgende er velkomne, er ikke nok. Byder vi alle,

all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior's call to build higher and holier relationships with all of God's children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn't make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: "The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone."

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior's message to you and me is the same: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that "being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging." To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify

der kommer ind ad døren, hjerteligt velkommen? Brødre og søstre, det er ikke nok bare at sidde på kirkebænken. Vi må følge Frelserens opfordring til at danne højere og helligere relationer med alle Guds børn. Vi må efterleve vores tro! Min far mindede mig ofte om, at man ikke bliver en god kristen af at sidde på kirkebænken om søndagen, lige så lidt som man bliver til en bil af at sove i en garage.

Vi må leve vores liv, så verden ikke ser os, men ser Frelseren gennem os. Det finder ikke kun sted om søndagen. Det finder sted hos købmanden, på tankstationen, til skolemødet, i nabolaget – alle steder, hvor døbt og udøbt medlemmer af vores familie arbejder og bor.

Jeg går i kirke om søndagen som en påmindelse om, at vi har brug for hinanden, og at vi sammen har brug for Herren. Vores unikke gaver og talenter, der adskiller os i en sekulær verden, forener os i et helligt rum. Frelseren har kaldet os til at hjælpe hinanden, løfte hinanden og opbygge hinanden. Det var det, han gjorde, da han helbredte kvinden med blødninger, rensede den spedalske, som bad om hans barmhjertighed, rådede den unge mand, der spurgte, hvad mere han kunne gøre, elskede Nikodemus, som vidste, men vaklede i sin tro, og sad sammen med kvinden ved brønden, som ikke passede ind i tidens normer, men for hvem han erklærede sin messianske mission. For mig er dette kirken – et sted, hvor man kan samles og komme sig, reparere og fokusere på ny. Som præsident Russell M. Nelson har sagt: »Evangeliets net er det største net i verden. Gud har indbudt alle til at komme til sig ... Der er plads til alle.«

Nogle har måske haft oplevelser, der får dem til at føle, at de ikke hører til. Vor Frelseres budskab til jer og mig er det samme: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.« Jesu Kristi evangelium er det perfekte sted for os. Når vi kommer i kirke, giver det os håb om bedre tider, et løfte om, at man ikke er alene, og en familie, som har lige så meget brug for os, som vi har for dem. Ældste D. Todd Christofferson bekræfter, at det »at være ét med Faderen, Sønnen og Helligånden er uden tvivl det ultimative ved at høre til«. Til alle, der er trådt væk og søger en mulighed for at vende tilbage, tilbyder jeg en evig sandhed og indbydelse: I hører til. Kom tilbage. Tiden er inde.

I en stridende og splittet verden vidner

that the Savior Jesus Christ is the great unifier.
May I invite each of us to be worthy of the Savior's invitation to "be one" and to boldly declare, as He did, "Ye are my friends." In the sacred name of Jesus Christ, amen.

jeg om, at Frelseren Jesus Kristus er den store forener. Må jeg indbyde os alle til at være værdige til Frelserens opfordring om at »være ét« og frimodigt erklære, som han gjorde: »I er mine venner.« I Jesu Kristi hellige navn. Amen.